

ALS PEUS, DIMINUTES BOLES BLANQUES

Per Montserrat Beltran

Ens vam posar els abrics, bufandes, guants i capells. Els verds, grocs, vermells, blaus i taronges ens van emmarcar el rostre i també ens van amagar les mans. En sortir del local ens trobaríem un temps desagratit, una temperatura que ens obligaria a encongir-nos instintivament dins la roba que ens vestia i que representava l'enemic. Malgrat això, el cel lluia blau, un blau net amb algun petit núvol tímid que s'atrevia a transitar-hi.

La campaneta de la porta de la cafeteria que ens havia acollit durant un parell d'hores va dringar anunciant la nostra sortida. Vam fer-nos petons amb l'Anna, que marxava en direcció oposada cap a la feina, mirant d'encertar a les galtes i esquivar les bufandes. Adéus amb les mans i mirades enrere mentre ella caminava i la bola del seu capell li ballava dalt de cap compassadament amb les passes.

En girar la cantonada, vam descobrir que estàvem ben a prop d'un dels parcs coneguts d'Amsterdam. Vam decidir passejar-hi una estona. De fet, ens acabàvem d'estrenar a la ciutat, feia un dia que hi havíem arribat i ho teníem tot per descobrir.

De cop i volta, abans d'entrar al parc, el blau del cel va decidir fugir esperitat i un gris plom el va substituir. Havíem anat a parar a un altre paisatge més rúfol, més desagratit encara i, tal vegada, més fred.

"Mira, mama, mira!", l'Ona em sacsejava el braç i m'obligava a mirar a terra, un terra que s'anava cobrint de diminutes boletes blanques, com olivetes arbequines, molt xiques, però molt blanques, que rebotaven a terra i se'ns enganxaven als pantalons. No ho havíem vist mai abans, allò! La sorpresa ens va fer aturar i mirar aquell paisatge que havia canviat tan de sobte.

Instintivament vam girar el cap per descobrir que, en la direcció per on havia marxat l'Anna, el cel encara conservava pinzellades d'aquell blau lluminós i tranquil del que gaudíem minuts abans. Era increïble! I s'estava posant a nevar! Les arbequines blanques ja no ens atacaven des del cel. Ara, uns flocs com de cotó fluix se'ns enganxaven a la roba i queien arreu, com una cortina blanca immensa que travessàvem en caminar.

El parc aviat va quedar blanc, blanquíssim, immaculat. Res de verd de l'herba, de les fulles, o marrons dels arbres, o grisos de les pedres, dels camins o dels marges, no, el blanc o cobria tot. Una preciositat freda amb cel gris.

Uns metres més enllà d'on nosaltres érem, caminant pel que intuïem un camí de sorra abans de ser envaït pel blanc, una senyora gran amb un cotxet passejava un nadó. No tenia pressa, avançava pausadament i gaudia del menut que, acotxat entremig de mantes, vés a saber si no dormia, aliè a aquell món gris i blanc que l'envoltava.

Meravellats i alhora intrigats, vam seguir una estona la figura de la passejadora, ens vam mirar i, sense dir res, vam somriure tots tres.

Era captivador, atractiu, misteriós, sobretot per visitar i experimentar les sensacions del fred, els colors, els contrastos. Era captivador de vacances.

“Segur que t'hi vols quedar?” El Carles va mirar l'Ona. Ella li va regalar una ganyota entremaliada i severa alhora i va fer que sí amb el cap.

Era jove i, com molts joves, havia triat treballar i estudiar al fred, caminar sobre el blanc gelat i coberta d'un gris, esperem, protector. En la seguretat de la seva mirada s'hi reflectia la decepció de les poques oportunitats d'allà d'on venia.

Caminant sense pressa vam aturar-nos prop d'un canal. A l'aigua, gelada i lluent, s'hi reflectien els edificis i, oh, miracle!, un sol ataronjat, lluent, i un cel blavíssim altra vegada. Als marges, una mica de blancor acumulada.

**Diputació
Barcelona**

| *Xarxa de Biblioteques
Municipals*

Esperem que els que fugen ara al fred tornin a la terra de l'escalfor quan el futur es torni un imant de foc.